

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΓΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

— Μακράν άφ' ήμών οι πειρασμοί και της σαρκός τά σκάνα- δαλα !...

— Εύλόγησον πάτερ !...

Έπανελέμβαναν οι μοναχοί, στρογγυλοί και γεμάτοι αίμα και φωτιά, φαρδύ μάνικα θηρία υπό φρασών αλογερικών.

Μακράν οι πονηροί διαλογισμοί και ή σέψεις τών Σατανάδων της γέννης του πυρός!

— Εύλόγησον πάτερ !

Ρινόφωνα ψάλλανε οι μοναχοί, ταπεινά ύποκλινόμενοι πρό του ήγουμένου.

— Ο Θεός τών πατέρων ήμών, ό εύλογών τοίς εύλογούντας και άγιώφρων τοίς ποός αυτόν πεποιθότας, αυτός δώσει ή ύιν ύπνον έλαφρόν και πάσης Σατανικής φαντασίας άπληλαγμενον.

— Κύριε ελέησον !

Προσέκλιναν και πάλιν οι μοναχοί, πλατύστηθοι, παχύγλουτοι και μέ δεμένα νύφρα, σάν ταύροι δυνατοί και άκα άρλήτοι !...

— Κύριε ελέησον !...

Παλητό Μοναστήρι και δοξασμένο άπό κείνον τόν καιό... Με αύτοκρατορικά χρυσοβουλα και παληές, παμνάλαεις εικόνες στούς τοίχους του.

Μακράν άφ' ήμών οι πειρασμοί.

Εικόνας πού ή ελλάβεια τών γυναικών, σέ κάθε πανηγύρι και τά καλλιτεχνικά τών καλογήων γούστα, είχαν άσβεστώσει γύρω-γύρω άπρός ψυχικήν ώφέλεια.

Και έπειτα οι διαφοροί πανηγυριστάι, τό θεωρούσανε θρησκευτικό καθήκον τους,νά γράφουν δίπλα στούς άγιούς τά όνόματά τους, για να τους «φιλάνε» και έτσι έβλεπε κανείς δίπλα σέό μισοσβημένο του άγιου όνομα, τό όνοματεπώνυμο του ταπεινού πανηγυριώτου:

— « Άγιος... Νικολάκης Παλιχοκαρηνός, Γυρολόγος! »

— « Όσιος... Τριαντάφυλλος Κοκοσιάντος !... « Η Μεγαλομάρτυρ... Κυρά Ρίφα του κόου Βασίλη του Μαγκάκη »!...

Τί δόξες και τί γλέντια πού είχε ίδει τό Μοναστήρι άλλοτε !

Τί δόξες και τί γλέντια πού είχε δει τό Μοναστήρι, έδώ και λίγα χρόνια...

Έκει μαζεύονταν όλο τό χωριό μέ ζουρνάδες και νταούλια, τραλέτια και χοροί έγινοντο και έπειτα οι προσκυνητάι γυρίζαν καρβαλιάρια και άνθοστεφανωμένοι στην πολί !...

Τώρα φτώχεια και κούκο!

Τά κελιά «αράχνιασαν», μόνον κανένας άρρωστος πηγαίνει, για καθορό άέρα, και για να πιη νερό άπό τό «αυραποβουση» πού ξεπαστρεύει του άδωνάτου, και θεμερβει τους άνδροειωμένους.

Τη τελευταία όμως, τί χρόνια ό κήρ Κοκκινουούλης, μ τά της κωϊίας του, πήγε «κει πανω να ξεκαλοναίρσι». Γέρος ό Κοκκινουούλης είχε πλουτίσει στο έξωτερικό κ' ήρθε φορτωμένος μέ χρυσά δαχτυλιδια και καθενας στή πατρίδα του για νάρρη νύφη και «ν' άπλασιση τά πολυτιμή και πολυβασιαιόμενα κωλα του» όπως έλεγε ό δάσκαλος.

— Γυναίκες σάν τό κούνο νερό στή ζηνταϊά, έλεγεν ό κήρ Κοκκινουούλης, «άλλά παπουτίαι άπό τόν τοπο σου κ' άς είν' και μπαρωμένο !»

Και βρεθηκε μέν τό παπουτίο τό έντόπιον, τό όποϊον δέν ήταν μπαλωμενο, άνελαβε όμως να μπαλωθή άργότερα μέ τόν άμερικάνο τόν Κοκκινουούλη...

Όσιος ή γαϊτανοφρέδες και χαμηλοβλεπούσες του χωριού σέ κίνησι για τό νυφοδιαλεχια του κήρ Κοκκινουούλη.

— Χρυσάκι μέ όφρα! Χαρά στην που θα τόν παρη!

Και δός' του προσερχές στον ύφιστο και τάματα στούς άγιούς και κηρύ στίς εκκλησίας.

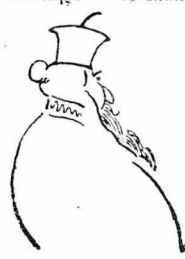
Μα τέλο, μονάχα ή εύχή της Κούλας της Τσιριτιπιδου άκουσθηκε και μιά νυχτιά, ό Πάπαρδος, Πάλα-Σουρτνας τους ένωσε «ένωριον ανθρωπών και Θεού».

Πετα τό γάμο ό κήρ Κοκκινουούλης, για να δείξη ότι εινε «έξευρωπαϊσόμενος άπό την... Άμερικαν» ή πήγε να «παρθερίση» στο Μοναστήρι...

— Πίσω μου σ' έχω Σατανά !

«Ανωστάσις και πειρασμός ή παρουνσία της Κούλας, στο Μοναστήρι.

Οί κλόγηροι ταραχτηκαν, σάν να είχαν μπή όλα τα διαβολικά τάγματα στίς κοιλιές των !...

Πάπαρδος κ' ό ήγούμενος.

Νέος, ύψηλός και όραλος ακόμη ό ήγούμενος. Άνεβραζεν άπό ζώην και άνθισε άπό ύγεια. Έκει πάνω ή καθαρή ή φύσις τών έθρεψε, τά βουνα τόυ έδωσαν κάτι άπό τη μεγαλοπρεπή τους άγριότητα, τά έλατα άπό τη δύναμι τους, και οι πολλοί τοίχοι του Μοναστηριού, μέ τους κατάμαυρους τους βράχους, κάτι άπ' τη θεριακωσύνη τους. Τίς βουές τών νερών, πού πέφταν άφρισμένα στίς σάρες και τούς άγριους γκρομους, μέσα στο αίμα του τίς άκουγς κανείς ! Η φύσις είχε χωνευθεί μέσα στή ψυχή του. Μέσα στο Μοναστήρι ταπεινός και άγιος.

Όταν όμως έπαυρεν τό τουφέκι του, να βγή η κυνηγήση ζαρκαδια κ' άγριογούρουνα κ' έννοουθε έλευθερο τον έαυτό του, μέσα στα δέντρα μέ τούς νέους, τούς χυμούς και την σφριγώδων φύση, ώ τότε γινόταν άλλος άνθρωπος, ή καλλίτερα όχι άνθρωπος, άλλα θηρίο του δρομού...

Σάν τό καθάριο άλογο ένέντωνε τά χείλια του, έρούσκωνε τά ρουθούνια του και ροβολούσε χλιμιντρίζοντας, άπό πλαγιές και σάρες, σάν καταρράκτης άφρισμένος και άκράτητος...

Λουλουδι της αύλης, σάν βασιλικός σέ γλάστρα, πού τόν μαραινανε τα γέριχα του Κοκκινουούλη χείλια, ή Κούλα δέν μπορούσε να άντισταθή στην όρμη της φύσεως και να μη συμπαθήρη τόν άγιον και άγριον πατέρα !...

Εύλόγησον πάτερ !

Οί καλόγηροι όμως τό μυριστήκανε. Κρουτομλιμηματα την ήμέρα, παραφυλάγματα την νύχτα έγινόντουσαν. Ένας μάλιστα άπό αυτούς, ό άγιος Λαυρέντιος, τό είχε πάρει κατακαρδα τό ζήτημα.

Γιατί αύτή ή ποσιήμις στον προϊστάμενο, όταν υπάρχουν τόσοι, όπως πρέπει, στην Μονή καλόγηροι !

Μιά ήμέρα πού βρήκε την Κούλα, μοναχη της έπέσεισε τόν κώδωνα της θείας άμαρτίας.

— Μην εκκλίνεις την καρδιάν σου, εις λόγους, πειρασμού ! της ειπεν.

Αύτη διαμαρτυρήθηκε κ' έκαμε τό σταυρό της.

— Και μη προσφασίζσαι πριφάσεις έν άμαρτίας, συνεχίσε ό μοναχός μέ φρουαγμό.

Τη Καλογερικη αύτη συνομασία, μυρίστηκεν ό ήγούμενος και κίλεσε τους καλογέρους για να έξορκίση τόν πειρασμό. πού μέσα εις τάς διανοίας των έκάθησε.

Μακράν τών έργων του Σατανά, τους συμβόλεψε ό Θεός τών πατέρων ήμών, ό εύλογών τους εύλογήνιας και άγιαζών τους πούς αυτόν πεποιθότας, ούτος δώσει ύϊν, ύπνον έλαφρον και πάσης Σατανικής φαντασίας άπληλαγμένον !

— Εύλογησον πάτερ! άπαντούσαν, προσκλινόμενοι οι μοναχοί.

— Μην άρσητε τους διαλογισμούς σας, να τους κατακυριεύση ό Σατανάς, διοτι έργα αυτού οι κακοί λογισμοί και επιθυμιαί !

— Εύλόγησον πάτερ !

— Ο άγιος Άντώνιος κατενίκησε τόν πειρασμόν, πολλά στήματα λαβοντα, πρός κόλασιν ή άμαρτιαν τών ψυχών.

— Κύριε ελέησον !

— Έστ' έκλονητοι ως ό βράχος και καθαροί ως ή χιών' άποτάξεσθε τόν τρισκατάρατον !

— Κύριε ελέησον !

— Μακράν άφ' ήμών οι πειρασμοί και της σαρκός σου σκαίνδαλα.

— Εύλόγησον πάτερ !...

Τά μεσάνυχτα μέγας συναγερομός στή Μονή. Οί χαμπάνες χτυπούσαν και οι μοναχοί άγριοι και βλοσυροί, όπλισμένοι με μυγούρες και μέ δίφρανα, τραβούσαν πρός τό κελί του ήγουμένου.

— Ένταύθα εισήλθεν ό τρισκατάρατος ως ήμιγμνος γυνή ! Ένταύθα διά να κολάση τόν πατέρα ήγούμενον. Δράμμεν πολλής πίστεως πρός τα εκ'εί ! σφραϊζαν.

Άπό τόν κοσμοχαλασμό και την όχλαγωγή, έτρεξε και ό φτωχός Κοκκινουούλη, ξεφτισθείς άπό τό «πατριοντί» στον ύπνο του, μισογυμνός και μέ χυματίζοντα τά νυχτικά του.

— Τί ειπε ; τι συμβαίνει ;

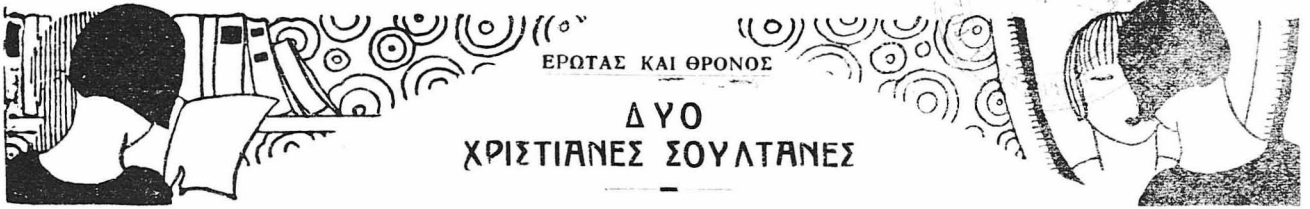
— Ο διάβολος λαβών μορφήν γυναικός ει-

Χαράστρη πού'δω τόν πάρη.

ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΘΡΟΝΟΣ

ΔΥΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΕΣ ΣΟΥΛΤΑΝΕΣ

Ένα τζαμί που έχει την ιστορία του. Ο Σουλτάνος και η βοσκοπούλα. Η Γκιουλ Μπαχάρ στην Πόλη. Η εξορία της Τε παιδί της. Η περιπέτεια της Αιμέ ντε Ριβερή. Από το Παρθενάγωγιο στα χέρια των πειρατών. Στο Άλγεριο... Η μητέρα Μαχμούτ του Β'.

Στην Τραπεζούντα υπάρχει ένα ωραιότατο τζαμί, το Ίμαρετ, που έχει μια περιέργη αιθρηματική ιστορία :

Διηγούνται ότι κάποτε ένας Σουλτάνος, περνώντας από την κομόπολι Λειβερά—λίγο πέρα από την Τραπεζούντα—, κατέβηκε από το όλογο του κι έβγαθρε κοντά σε μια πηγή κρύου και καθαρότατο νερό. Έξαφνα, μέσ' από τους θάμνους, βγαίνει μια πανέμορφη βοσκοπούλα, κόρη του παπιά της Λειβερά, ή Μιαργή, που κατέβαινε με τα προβάτα της να τα ποτίσει. Ο Σουλτάνος χρωτήθηκε άμεσα από τη δροσερή ομορφιά της κόρης, την κάλεσε κοντά του, της έδωσε ένα χρυσό ποτήρι που έφερε μαζί του και την έπρόσταξε να το φέρι νερό από την πηγή.

Η βοσκοπούλα έφαισε το ποτήρι και το έφερε στον άγνωστο διαβάτη μ' ευφρόσυτα και χαρι. είχε όμως από άπροσεξία το μεγάλο δαχτυλό του χεριού της μέσα στο νερό. Ο Σουλτάνος δυσασετήθηκε, της είπε να χύσει το νερό και να του φέρη άλλο καθαρό. Άλλ' όταν η Μιαργή έφερε το δεύτερο ποτήρι έπλεαν στην επιφάνεια του νερού φράγανα και χρυσάκια.

Θύμωσε ο Σουλτάνος, και καθώς έβρε αν δεν διέταξε να καιροποιήσουν τη βοσκοπούλα. Μά εκείνη έπρόφτασε και με σβασμό και με θάρος του έ-

σπλθεν εις του ήγουμένου το κελλίον !

Όταν ο στρατός έφθασεν στο κελλί, ένας δυνατός κρότος ακούστηκε, ή πόρτα άνοιξε και μια μορφή γυναίκας γλόστησε και χάρηκε μέσ' στο σκοτάδι. Όσο αν συνέλθουν και την κυνηγήσουν οι καλογέροι, αυτή είχε χαθεί και ό ήγουμένος προώντας τα χρυσά του άμνια, φάνηκε στην πόρτα μεγας και υπέρλαμπρος, εθθηγενής και υπερήφανος. Θριαμβεύον νικητής.

Όλοι τότε δοκίμασαν τας κεφαλάς των και μοναχά ό Κοκκινόγούλης ήτανε άνήσυχος.

— Μωρέ, πώς να ήταν ή γυναίκα μου, ψιθύρισε.

— Κ' εξορκισος αυτόν εις τό πύε το έξώτερον,τό ήτοιμασμενον δι' αυτόν και τους διαβόλους αυτού, ειπε ό ήγούμενος.

— Βρέ τή γυναίκα μου, πήρες νταβλαρόπαλα ! τούπε με πόνο ό Κοκκινόγούλης, αλλά τή στιγμή εκείνη φάνηκε ερχομένη από τό Ιδιαίτερό της τό κελλί,και ή Κοκκινόγούλενα, εύφρεστος και σεμνά ντυμένη, ταραγμένη και άνήσυχη

— Τι συνέβηκε εδώ καλέ ;

— Όλοι σταυροκοπήθηκαν.

— Όστε δεν ήτανε αυτή !

— Ο Τρισκατάρατος ήλθεν άποψε, στο κελλι μου, άνεκραύγασε ό ήγούμενος, ήλθε λέγω λαβών την μορφήν της έναρέτου συζυγιου σου, κύριε Κοκκινόγούλη ! Είπε όμως τό όνομα του Κυρίου δεδοξασμένον ότι νικητής εξήλθον της δοκιμασίας ταύτης.

— Ο Τρισκατάρατος έλαβε την μορφήν της Κυρίας Κούλας ! Κύριε Έλέησον ! Σταυροκοπήθη τό παχύσβερχο και γεννειοφόρο πλήθος !

— Κύριε έλέησον, έπρόσθεσε και ό Κοκκινόγούλης συντετριμμένος και έλεεινός. Κύριε έλέησον. Είδες εκεί να νομίσω πως ήταν ή γυναίκα μου ! Συνέργειες του Σατανά. Κύριε Έλέησον !...

Κ' έτσι συντριμμένος, καθώς ήταν γονάτισε κάτω κι' άρχισε να σταυροκοκιάται :

— Μήτητι μου Κύριε !...

Πήρε ύστερα, έντρομος, της Κούλας του το χέρι, τράβηξε προς τα κελλιά τους, γεμάτος από κατανύξι, γεμάτος από θεία καταπληξι ψιθυρίζον :

— Πίσω μου σ' έχω Σατανά ! Κι' όμως τόν Σατανά τόν είχε δίπλα του !.. Σταμ. Σταμ.

έγήγησε ότι το νερό της πηγής ειπε πολύ κρύο. «Εί' αυτό για μη κοιουλογήση ό μεγάλος μας άρχοντας», που ήταν τόσο ιδρωμένος, τού ειπε, έτόλμη να μεταχειρισθί τους τρόπους εκείνους φέροντας το νερό... Άλλί τώρα κιά που πέρασε άρκετή ώρα, πέρασε και ό κίνδυνος, και θα φέροι στον πολυχρομένο μας άφίτη, ένα ποτήρι καθαρό νερό από την πηγή.

Ο Σουλτάνος εθθηγενής με τό λόγια της και ρώτησε.

— Έσως ποιός είμαι ;

— Όχι. Φαινεσαι μόνο μεγάλης άρχοντας και στοχάζομαι μην είσαι ό Σουλτάνος !

— Δουπόν, ναι, ό Σουλτάνος είμαι !

Και την έβαλε να καθήση κοντά του. Η παλαδοπούλα έτρεξε από τη συγκίνησι της. Ο Σουλτάνος την έρωτησε πολλά και ή άπαντήσεις δυνάμοναν την ευχαρίστησι του. Ήταν κιά ερωστοσυτημένος μαζί της.

Καβαλλεύσει λοιπόν άμεσασι πηλινά στη Λειβερά, βούσκε τόν πατέρα της Μιαργή και τή ζητή να την παρη γυναίκα του.

— Ησυχίος, τού λέει ό Σουλτάνος, ή κόρη σου θα γινη Σουλτάνα, αλλά θα μνην χριστιανή. Και σ'ό, πατά, θα ζήσης εύτυχημένος.

Η Μιαργή μετονομάσθη άμεσα από τόν ερωτημένο μονάχη Γκιουλ Μιαρζι (ή νομίζιτε το τριανάφραλλο), ώδηγήθη με βασιλικές τιμές στην Κωνσταντινούπολι, έγινε νομμη γυναίκα τού Σουλτάνου και μετά ένα χρόνο μητέρα του γιου του και διαδόχου του.

Με τόν καιρό, ή Σουλτάνα Γκιουλ Μιαρζι άπέκτησε μεγάλη έπισηση στην άντρα της και γινη αίαία ν' άποζητησον μεγάλη προνομία ό Χριστιανοί. Προς χάρι της ό συμπαιρωτές της Λειβεριανοί δεν έπληθροναν ούτε χριστι, ούτε κανέναν άλλο φρόο.

Έπειτα όμως με τόν καιρό, ό τωρικός της τύχης άλλαξε γι' τή χριστιανή Σουλτάνα. Η Γκιουλ Μιαρζι έπεσε σε δυσμενεια και διώχθηκε με τό γού της στην Τραπεζούντα, ό του όμως δεν έποψε να περιβληθεί με τόν άνήτονα στη Βασιλομνημονια σεβασμό και ν' ανακρίση ήμερομηνία τού γιού της. Γι' να δείξη στους Οθωμανούς ότι αν και χριστιανή σιβονταν τή θρησκεία τού άντρα της που ήταν και θρησκεία τού γιου της, έχτισεν εκεί τό τέμενος Ίμαρετ, το μεγαλύτερο και κορυφότερο Τζαμί της πόλεως. Σε αυτό λειτουργεί και έεροσπουδαστήρια, ό δε κήπος του ειπε ένας από τους άμιοτέρους.

Κατά τόν Οθωμανόν συγγραφέα Σαρφέτ έφρευθη, την Γκιουλ Μπαχάρ παρέλαβε έπειτα ό Πορθητής Μωμέτ ό Β' και την έπάντρωσε με τό γιού του Βαγιαζήτ. Και πράγματι, κατά τόν Έλληνα ιστορικό Χαλζοκονδύλι, ό Πορθητής άμα έδωκε κανένα όρατο κορίτσι ή τό έτελνε τού χαρέμι του, ή τό διηύθησε σιά χαρέμι των γιουών του. Μιά άτ' αυτές θα ήταν φαίνεται ή παλαδοπούλα της Λειβεράς. Άλλί κι' από άλλες πηγές φαίνεται ότι ή Μιαργή ειπε ή μητέρα τού Σουλτάνου Σελίμ τού Α' που γεννήθηκ στο 1467 και άνεβηκε στο θρόνο στο 1512.

Άλλη χριστιανή Σουλτάνα ειπε ή μητέρα Μαχμούτ τού Β'. Αύτή ήταν Γαλλίδα και ονομάζονταν Αιμέ ντε Ριβερή.

Γεννήθηκε στα 1766. Οί γονείς της από τή Νάντη καταγόμενοι, άποκατεστάθηκαν στη νήσο Μαρτινίκα. Η Αιμέ, πρώτη ξαδέλφη της Ίωσηφινας—της πρώτης γυναίκας τού Μεγάλου Ναπολέοντος—σε ηλικία δέκα χρονών ταξιδεύτηκ από τους γονείς της στη Γαλλία για να τελειώση τις σπουδές της. Η Αιμέ έμεινε όχτώ χρονία σ' ένα Παρθενάγωγιο όπου άπέκτησε λαμπρή μόρφωση και αναπτύχθηκε σε τέλεια έπιστολή. Ήταν 18 ετών όταν άνοησ έρωτηξέ τον μνην γαμν θεατή της, ξαναγέρξ, στη Μαρτινίκα. Στο δρόμο τό πλοίο κανε νερό, έκινδύνεσε να βουλάξη, όταν έξαφνα ένας άλλος Ίσπανικός

